

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XXII. SS. Sacramentis providetur, cum morte luctatur, ac demum
mòritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

CAPUT XXII.

SS. Sacramentis providetur, cum morte luctatur, ac demum moritur.

TAndem Favonius tantoperè desideratus, quo suum navigium ad portum proveheret, spirare cœperat. nihil certè sic querebatur, quàm moræ tarditatem: videbatur certo quodam modo in quavis aliâ re Divinæ se voluntati longè libentiùs ac in ista, quòd tam diu in hujus mundi exilio subsistere cogeretur, submittere. Quapropter ad hoc iter ritè instituendum cœlesti SS. Sacramentorum viatico muniri cupiebat, illâque percipiebat ea devotione, quam admirari quidem, sed non referre possumus, præsertim si describendum sit, quomodo coram Altari Assumptionis DEI paræ Virginis se habuerit, jam jam ad extremum luctamen sacro oleo inungendus, & quàm plenissimis affectu ac devotione verbis suum eius recipiendi desiderium expresserit. Verùm ob summam venerationem, quâ erga SS. Eucharistiæ Sacramentum afficie-

cie.

ciebatur, plurimum dolebat, quòd se non in Ecclesiam transferre posset, sacro in eadem Viatico pascendus: & tametsi ad id faciendum corporis illum vires deficerent, animæ tamen viribus minimè destitutus tranquillari non poterat, & admodum tristabatur in permittendo, quòd suus Dominus ad se venire deberet, & is ipsi saltem obviare non posset? sed persuasus & confortatus, ut eum in lecto exciperet, eo ipso manè sacrum hoc Pignus tanta pietate ac Religione sumpsit, ut, cum eam explicare nequeam nisi lacrymis perfusus devotos ipsius affectus recogitando, ad eius è vita excessum enarrandum properare cogar.

Suprema itaque illa nocte diem Martis insequente evenit, ut eius orationes, ac contemplationes subinde à superveniente delirio interrumparentur, & quantumvis crebrò id fieret, nihilominus isthæc deliria mirabiles quosdam de DEO sensus continebant: sed non mirum, cum cor ipsius, phantasiam, aliasque animæ potentias nemo alius, quàm ipse DEUS

occupârit: hinc quidquid cogitabat, loquebatur, somniabat, si deliria patiebatur, omnia de DEO erant, in cunctis Servorum suorum actionibus nunquam non mirabili. Sed quoniam, sicut illa deliria tunc præsentibus arrisere in considerando habitus illes, in quibus hæc anima benedicta erat exercita, ita non minus lectoribus quoddam spirituale gaudium conferre poterunt, unum tantummodo proferam in medium, ceu aliquod reliquorum omnium specimen.

Sub delirio itaque ea nocte satis longo, licet interrupto, de rebus majorem partem Divinis, assistentem sibi, ad lectum advocans rogavit, curaret, ut duæ particulæ consecrarentur, velle enim se in honorem SS. Martyrum Vincentii & Anastasii, quorum Festivus dies agebatur, utramque sumere: & hoc pacto noctem integram infumebat assidue circa SS. Eucharistiæ Sacramentum versatus, tametsi interruptim, nec aliam quietem captabat. Verum manè ingenti stimulatus fame Cibum Angelorum, instanter supplicabat, ut

SS.

SS. Sacramentum apportaretur, precibus aliquod delirium immiscens, at nunquam solitæ pietatis ac devotionis orbitam exerrans: ceteroqui nunquam non illi, qui cum ipso tractabat, appositè respondebat. Mihi verò animos addenti, quòd Viatico jam sumpto, Communionem spirituali contentus esset, reposuit, verissimum quidem esse, huic communicandi modo plurimum inesse virtutis, non sine animæ profectu, eum tamen Communioni sacramentali, in qua unigenitus DEI Filius nostrâ causâ *Homo factus* perciperetur, nullo modo æquiparari posse.

Post hæc non nihil acquiescere visus est, quòd jam priùs Obedientiæ dispositioni se se omnimodis subjecerit: at qualisnam illa quies esset, mox adventante Medico apparuit: qui vicinus lecto pulsus experimentum capturus animadvertit, quòd agone jam incipiente horribiles, acerbissimòsque dolores erysipelatis, nec non mortis imminētis sustineret, & quidem graviores, quam homo moribundus subire possit: quum Medicus instaret, bra-

chi-

chium ut ipsi porrigeret, agonizans voces articulatas non ampliùs promere valens, manu signum dedit, tempus pulsùs investigandi jam expirâsse. Ubi præsens ego, cum me lateret, quo meliore modo ipsi solatium afferre possem, utpote quòd auditu, deficiente propter infirmitatem naturâ, nihil ulteriùs percipere posset, omnium optimè facturum me existimavi, si iconem pendentis è Cruce Servatoris basiliandam illi porrigerem, cujus intuitu collectis mirandâ spiritûs vehementia viribus, manibus expassis, oculisque ubertim lacrymantibus in hæc verba singultibus ac suspiriis interrupta prorupit.

DEUS meus quanta cum benignitate ad peccatorem plenum iniquitatibus appropinquas? Et quanta cum misericordia in animam meam tot tantisque sceleribus commaculatam intrare dignatus es? Fac mi Domine flagellum, & eam à spurcitiis, quibus est contaminata, emunda, quemadmodum Templum sanctum flagello Tue Omnipotentiae mundasti, ut possim cum Propheta dicere: Virga tua, & baculus tuus ipsa me con-
la-

lata sunt. *O Crux! o flagellum! O DEUS meus! Crux durum juxta ac crudele lignum, flagellum iniquum & acerbum: vos pretioso Servatoris mei fuistis emollita sanguine, per hunc cruorem mihi solatium attulistis. Pauci, quos perfero, sunt dolores: hos, DEUS meus, adauge, si possibile est, immensis illis doloribus, quos pro me supra hoc Crucis lignum, & sub hac clavorum virga perpeffus es: à quibus angores mei pleni dolorum, robur sumentes me ab omni maximorum peccatorum meorum maculâ purgabunt: atque tunc anima mea sic purgata & mundata securè coram Throno Tuae Misericordie comparere, & in æternum cantare poterit, Virga tua & baculus tuus ipsa me consolata sunt.*

Hæc dicens tacuit, ac sacratissima manuum, pedum, & lateris vulnera deosculatus in tantæ devotionis & compunctionis actu perseveravit, ut, quotquot præfentes aderamus, oculos à lacrymis cohibere non potuerimus.

Paullò post cibum sibi oblatum sumpsit, & denuò quieti indulfit. at quia suffi-

ci-

ciens signum cœpti jam agonis aderat, ab ipsius lecto non amplius discessimus, precibus, quibus ad hunc transitum contraferos hostis humani generis insultus ipsi adminiculo esse possemus, insistentes: cum ecce subito manus in altum attollit, ac simul jungit, aperit oculos, & cœlum versùs levat, orèque ridentis in morem conformato, nescio, quid læti profari vellet videbatur: aliud tamen, utcunque conaremur, intelligere non fuit possibile, nisi Sacratissimum MARIÆ Nomen, siquidem fauces jam impeditæ liberum loquellæ transitum minimè permittebant.

Verùm quoniam, quæ tunc accidere, plurimam colloquiorum materiam nobis subministrabant, nullus ambigo, quin pius Lector non parùm emolumenti sit etiam haustus, si consideret, quantum animæ suæ profectum promovere possit, si spem omnem in DEI misericordiam, ipsamque Misericordiæ Matrem Sanctissimam Virginem MARIAM reponere velit; verbò, tantam nos inde consolationem percepimus, ut ea ad moderandum

O

do-

dolorem, quòd eum simus perdituri, eiusque in istis vitæ hujus ærumnis præsentia privandi, suffecerit. At denuo in quietem compositus, brachiis in Crucis formam pectori impositis, facièque cœlum versus sublata benedictam animam suo transmisit Creatori tanta quiete, ut præsentium vix unus id animadverterit.

Prætereundum non est, quod notatum dignum videtur, nimirum, quòd eo ipso momento, quo Albertus è vivis excessit, omnes campanæ totius urbis junctim primum ad Vesperas Conversionis S. Pauli signum dederint: id quod nemini non mirum videbatur: siquidem antea nunquam ita simul pulsari auditæ fuerunt, uti eo die contigit, quippe quòd in hac Civitate moris non sit, ut sonantibus Ecclesiæ Cathedralis campanis, aliæ per urbem pulsentur. ubi videtur, vel ipsas campanas ad illius transitum, vel, ut melius loquar, ad eius natalem, sive vitæ cœlestis principium honorandum concurrisse.

Ubi expiravit Albertus, corpus ipsius conformiter piæ Christianorum consue-

tudini fuit ablutum. Nostrum non nemo
hac oblata occasione uti volebat, illud ex
quadam devota curiositate denudatum
intuendi, sperans non absimile quiddam,
quæ de eiusmodi pœnitentibus, litteris
sunt consignata, se se visurum: atqui ve-
ritas plurimum nostram expectationem
superavit, siquidem humeri, & ubicunque
flagellum pertingere poterat, omnia striis
virgata horrebant, fuitque omnium opi-
nio, vibices illas partim antiquas, partim
recentes esse: genua pellem multo ob-
ductam callo instar cameli præferabant,
crassitie digitum æquante, cujusmodi de
S. Jacobo Apostolo legitur, quod conti-
nuò genibus inniteretur: ut verò etiam
constaret, quàm immanes dolores in-
ægritudine sua sit perpessus, effectus eo-
rundem ipsa cutis exhibuit, quæ quasi
undique humoris malignitate tincta vise-
batur commista livori nigredine, atque
adeo sic mortuus conspectus intuentes ad
commiserationem commovebat; quo ta-
men nihil obstante occasionem laudandi
DEUM ob invictam patientiam hujus

Viri, clarissimi patientiæ speculi, nacti fu-
mus.

CAPUT XXIII.

Primus ad Exequias concursus.

QUàm pretiosa in conspectu Domini
mors sit dilectissimorum suorum
Servorum, ipsimet subinde palam facere
libuit. Siquidem non contentus eosdem
in hac adhuc vita mundo venerandos
proponere, etiam post mortem præter na-
turæ ordinem illorum corpora intueti-
tium oculis exhibet visu jucundissima:
ad hæc virtute Divina, cordium nostro-
rum magnetè, populos integros ad hono-
randas illorum exequias attrahit, eosque
ad tantam reverentiam, & amorem erga
illas animæ in tuto jam collocatæ exuvias
permovet, ut præ devotione liquecant
eas contemplando, tangendo, indèque
auferendo, quidquid possunt non solum
de carne, & ossibus, sed de vestimentis
quoque, & vilissimis, quibus cooperiun-
tur, rebus, nimirum, ut hæc talia ipsis sint
in